

РЕШЕНИЕ

№ 4552

гр. София, 03.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.06.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска
Николина Янчева

при участието на секретаря Милена Рашкова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **3409** по описа за **2014** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

С решение от 11. 11. 2013 г. по НАХД № 9600 / 2012 г., Софийски районен съд, НО, 6 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 1529 / 14. 03. 2012 г., издадено от началника на Митница Столична, с което на И. Ц. Н. е наложена глоба в размер на 3752,46,12 лева на основание чл. 234, ал.2, т.1, вр. с ал.1, т.1 от ЗМ, представляваща 100 % от размера на избегнатите публични държавни вземания по ЕАД № 11BG005800H0044983/20110411, като на основание чл.234, ал.4, вр. чл. 233, ал. 4, пр. 2, вр. чл. 226а, ал. 3 от Закона за митниците (ЗМ) е присъдено И. Ц. Н. да заплати равностойността на стоката, предмет на нарушението равняваща се на 15419,76 лева.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Митница Столична, в която се моли решението да бъде отменено, поради нарушения на материалния закон и по конкретно нормата на чл. 126, ал. 1 от ППЗМ.

В съдебно заседание касационният жалбоподател не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна

страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля В. – актосъставител и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

За да постанови решението си, въззивния съд е приел следната фактическа обстановка: „Оу Д. Ел Ф. Л. Г.“ е чуждестранно юридическо лице, със седалище Федерална Република Г.. Дружеството има предмет на дейност търговия с плодове и зеленчуци, не разполага със собствени или наети офиси, складови помещения и търговски обекти на територията на Република Б.. Дружеството се намира в договорни отношения с клиент на територията на Република Б.- [фирма], като в тази връзка дружеството внася на територията на Република Б. плодове и зеленчуци от Република Т., които се пласират на територията на страната в мрежата на [фирма]. „Оу Д. Ел Ф. Л. Г.“ осъществява дейност на територията на страната чрез [фирма], [населено място], което местно юридическо лице е упълномощено от „Оу Д. Ел Ф. Л. Г.“ по смисъла на чл. 5 от Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да осъществява пряко представителство на дружеството пред митническите органи на Република Б. за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство с пълномощно № BG005800/5931/19.11.2010 година. [фирма] от своя страна е упълномощило с пълномощно № 00614/20.01.2011 година И. Ц. Н. по смисъла на чл. 5 от Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността да осъществява пряко представителство на дружеството пред митническите органи на Република Б. за извършване на действията и формалностите, предвидени в митническото законодателство.

На 11. 04. 2011 година, И. Ц. Н. в качеството си на пряк представител на [фирма] по смисъла на чл. 5 от Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността е представил пред Митница Столична и регистрирал под № 11BG005800H0044983/20110411, декларация за митническо оформяне на режим „допускане за свободно обръщение и освобождаване за крайна употреба на стоки, които не са предмет на освободени доставки по ДДС“, като декларацията е приета и е разрешено вдигането на стоките.

В декларацията, за стока № 1 в клетка 31 /Колети и описание на стоката/ били декларирани: домати 168 кашона, с тегло бруто 960 кг., с тегло нето 840 кг., сорт „L. esculentum“, държава на произход Т. и домати 720 кашона, с тегло бруто 8240 кг., с тегло нето 7200 кг., сорт „L. esculentum“ с държава на произход Т., декларирани в Т. с код [ЕГН], с митническа стойност 16686,92 лева, като били заплатени публични държавни вземания в размер на мито: 1069,27 лева и ДДС 3551,24 лева, депозит 3551,24 лева. Получател на стоката било „Оу Д. Ел Ф. Л. Г.“, изпращач „А. Дъш Т..Ве С.. Л.. Ш..

Към ЕАД били приложени и изискуеми документи, а именно фактура № 827664/08.04.2011 година; фактура за транспорт, сертификат за контрол на съответствието сертификат за произход и фитосанитарен сертификат.

В рамките на последваща проверка било констатирано във връзка с процесната ЕАД,

че съгласно разпоредбите на чл. 139 от Регламент /ЕО/ № 1580/2007 година на Комисията от 21.12.2007 година, стоката следвало да се декларира като две отделни стоки, предвид различната единична цена на артикула във фактурата за доставка. В тази насока, при деклариране на домати като две отделни стоки дължимите публични държавни вземания били в размер на 1. тарифен код [ЕГН]-домати, мито-4196,36 лева, ДДС 3460,19 лева; 2. тарифен код-чери-домати, мито 0 лева, ДДС 716,45 лева, като с оглед платените публични задължения във връзка с процесната декларация е констатирана разлика между заплатените и реално дължими публични държавни вземания в размер на мито за довносяне 3127,06 лева, ДДС за довносяне 625,40 лева, за което е съставен АУАН, а впоследствие е издадено и оспореното пред СРС наказателно постановление.

Въз основа на събраните доказателства, въззивния съд е обосновал правен извод за незаконосъобразност на обжалваното НП.

Съгласно чл.234, ал.1, т.1 ЗМ който избегне или направи опит да избегне пълно или частично заплащане или обезпечаване на митните сборове или на другите публични държавни вземания, събирани от митническите органи се наказва за митническа измама. В случая е наложено наказание на И. Ц. Н. за това, че в качеството му на пряк представител по смисъла на чл. 5 от Митническия кодекс на Общността, неправилно е декларирали стока, за която при последваща проверка е установено, че представлява две отделни стоки със собствен Т. код и различни артикулни цени съгласно фактурата за доставка от Т..

Всяка стока, предназначена да бъде поставена под митнически режим, подлежи на деклариране за съответния режим (чл.66 ЗМ). Съгласно чл.68 ЗМ писменото деклариране се извършва с митническа декларация по образец и ред, определени от министъра на финансите. Митническата декларация трябва да бъде подписана и да съдържа всички данни, необходими за прилагане на разпоредбите на митническия режим, за който стоките са декларирани. Към митническата декларация трябва да бъдат приложени всички документи, нормативно определени за разрешаване на митническия режим, за който стоките са декларирани. В случая при приемане на декларацията е извършен документен контрол на декларацията и придружаващите я документи съгласно чл.74, т.1 ЗМ. Придружаващите документи детайлно са описани в АУАН и НП. Едва в рамките на последваща митническа проверка на база на представени фактури за последваща продажба на стоки и счетоводни записи е установено, че предмет на процесното деклариране са две отделни по вид стоки. Навсякъде в придружаващите вноса документи стоката е описана като „Домати”.

Документите, които трябва да придружават митническата декларация за поставяне под режим внос са посочени в чл.130, ал.1 ППЗМ и в случая са били налични. Именно съобразно тези придружаващи документи е попълнен единния административен документ в изпълнение на изискванията на Наредба № Н-17 от 13 декември 2006 г. за прилагане на разпоредбите на приложение № 37 и приложение № 38 от Регламент (Е.) № 2454/93 на Комисията относно писмено деклариране чрез единния административен документ. При данните от писмените доказателства по делото (ЕАД и придружаващите го документи) правилно районният съдия е приел, че наказаното лице е изпълнил задълженията си по чл.126б ППЗМ, като в декларацията е посочил данните на стоката съобразно придружаващите я документи, с оглед на което не може да се приеме, че е осъществил състава на нарушението по чл.234, ал.1, т.1 ЗМ като е

декларирал неправилен Т. код. .

Правилно въззивният съд е констатирал и че наказаното лице не е декларатор по смисъла на чл. 4, т. 18 от Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността и § 1, т. 23 от ДР на ЗМ, не се явява титуляр на режим по смисъла на чл. 4, т. 21 от Регламент (Е.) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността. В съответствие с така посочените разпоредби декларатор е лицето, което извършва декларирането от свое име, или лицето, от името на което се извършва декларирането, каквото лице не е ответника. В този смисъл посочената от касатора разпоредба на чл. 126б, ал.1 от ППЗМ не може да дерогира посочените разпоредби от регламента и ЗМ, с оглед правилото на чл. 15 от Закона за нормативните актове.

При стриктно спазване на процесуалните правила Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства, които са били нужни за установяване на фактите по делото. При анализа на събраните доказателства, от правна страна, решаващият състав е развил убедително съображения и мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил, въз основа на което е формулирал крайния си правен извод относно обжалваното пред него наказателно постановление. Така направеният извод съответства на приетите по делото доказателства, поради което решението е обосновано и в съответствие с материалния закон.

При така установеното, касационният съд намира, че обжалваното решение, е законосъобразно и не са налице касационни основания за неговата отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 11. 11. 2013 г. по НАХД № 9600 / 2012 г., Софийски районен съд, НО - 6 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.